

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput V. Imitatio Christi ad columnam alligati & flagellati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

incurratve in nos ejusmodi contumelia, eam non modò patienter, sed libenter etiam sustineamus: potissimum autem ne hominibus placendi studio, dum non tam sapientes esse quàm videri & audire volumus, similes jumentis insipientibus, inanis gloriæ paleas (B. Angelæ verbo) manducemus.

CAPVT V.

Imitatio Christi ad columnam alligati & flagellati.

§. I.

Flagellationis Christi atrocitas & indignitas.

UT exoptatum è præsentis exercitio fructum certius consequaris: Pone tibi primùm ob mentis oculos triste spectaculum; DEI Filium, agnum innocentem, hominem prudentissimum, vultu benigno, amabilissimis moribus, speciosum formâ præ filijs hominum, per summum opprobrium, indignitatem, immanitatem, in conspectu perulantis exercitus vestibus nudatum, & manibus constrictis columnæ alligatum, ac denique à validis tormentibus hominibusque perditissimis, inhumanè conscissum flagris, ac prope modum confectum. Vide, ut ad primos verberum inculsus, vibicibus rubent Regis gloriæ, innocentes artus; mox ut livorem atrorèmq; contrahunt, demum ut dissecti faucibus; cruentantur. Aspice, ut tandem repetitis ac congeminationis ictibus, virgineâ & delicatâ carne ejus omni ex parte dilaniatâ atque concisâ, totus operitur sanguinis sui purpurâ, & invicem collectis coeuntibusq; per membra guttis, rivi decurrunt sacri cruoris. Jámq; totum corpus unum vulnus est; adhuc tamen fulcantur artus laceri, atque jam non membra, sed vulnera vexantur. Ecce ut denique furor

rore torquentium lassato, resolutisque vinculis, viribus defectus humi labitur, & instar vermis pede pressi atque obtriti, in suo tabo ac sanguine volutatur. Ô! spectaculum vel ipsis hostibus (nisi furore & amentia cœci sint) horrificum atque luctuosum! Nam quæ ista tandem est indignissimi facti insolentia? aut unde tam repens, circa personam innocentissimam, rerum omnium commutatio?

Agnoscis Unigenitum tuum, Pater æternæ? Jam enim vermis est, & non homo; opprobrium hominum, qui fuerat delicia Angelorum. *Hanc invenimus: vide, utrum tunica Filij tui sit, an non.* Sacratissima Christi tui Humanitas, tunica illa polymita, omnigeno decore ac dignitate variata, quam illi de purissimo Virginis intemerata sanguine contexueras, ut habitu inveniretur ut homo, in sanguine hædi intincta est, virulentâ inquam scelerum nostrorum sanie, infecta, confusa, decolorata, deturpata est, vix ut possit dignosci. Sed obsecro vos, Angeli sancti, qui exciti insolentia spectaculi magno numero huc concurristis, hicine est Dominus virtutum & Rex gloria? hicine ille electus ex millibus, cujus conspectum, non solum filia Jerusalem, sed & vos quoque desideratis? Hæretis, opinor, ad plenam horroris speciem, tanquam stupore oppressi profundissimo; & attoniti rei miraculo, ipso silentio respondetis quod olim Isaias: *Vidimus eum, & non erit aspectus, & desideravimus eum, & despectum & novissimum virorum, &c.*

Gen. 37.

Isai. 53.

Quid verò inter hæc mitissimus ipse Salvator? Sicut agnus, inquit idem Propheta, *coram condente se, sine voce, sic non aperuit os suum:* tacitâ tantum cogitatione ad Patrem aspiciens, & offensæ divinæ decoram victimam se offerens: *Super me (ajebat) confirmatus est furor tuus, & omnes fluctus tuos induxisti super me.* Verumtamen, ecce me, *ut faciam voluntatem tuam. Ego autem non contradico, retrorsum non abij. Dedi corpus meum percutientibus, & genas meas vellentibus.*

Act. 8.

Pf. 87.

Pf. 39.

Isai. 50.

Psal. 37. tibus. Quoniam ego in flagella paratus sum; & dolor meus in conspectu meo semper.

Neque tam dolent illi vulnera sua, quàm divinæ sententiæ Majestatis offensam: cui ut plenè satisfiat, paratus sit etiam inhumaniùs flagellari, si vel Patris honor id exigere, vel hominum necessitas (quos tantopere diligit) postulare.

Veruntamen quid agis, ó bone JESU! Ecce enim te malis modis accipiunt homines, quos sic complecteris, & cum quibus versari delicias tuas esse dicebas. Quamquam (quæ tua est in nos charitas) etiam cum his esse qui te cruciant, delicias reputas; quòd volupe tibi sit, pro salute nostra flagellari, crucifigi, mori, & sanguinis tui profusione, etiam his ipsis qui illum immaniter effundunt, proptam medicinam & balneum efficax, ad ulcerum suorum, quamvis horribilium, absterfionem, apparari.

O incredibilem mansuetudinem tuam! patientiam insuperabilem! prodigiosam charitatem! Ó celestis balsami arbutula, ut inciso carnis tuæ cortice, pretioso undique sudas opobalsamo, ad medelam omnium vulnerum nostrorum! Ó botre divine, ut oppressus hominum injurijs, preclaro liquore circumfluis, ad bonarum mentium delicias, ad castissimam sanctarum animarum ebrietatem! O anima mea (quæ hîc verba sunt Joannis Thauleri) & quoties DEUM amatis, qui pretioso sanguine Christi redempti, & à peccatis vestris abluti estis, venite, & interno cum dolore videte, quanta fecit DEUS animabus nostris.

Expl. pass. c. 9.

§. I.

Ejusdem mysterij ad usus nostros applicatio.

PORRÒ ex propositi mysterij consideratione, hæc præsertim deduces, mi Lector, ad morum tuorum accuratorem disciplinam.

Primò enim hinc tecum reputa: quanta sit peccati gravitas.

vitas, & quanta indignitas divinæ offensæ; cui expugnanda & abolenda, opus fuerit ita vulnerari atq; atteri Regem gloriæ, Dominum infinitæ Majestatis. *Ipsè enim vulneratus est* (inquit Ilaías) *propter iniquitates nostras, attritus est propter scelerem nostram.* Quam proinde rem sanctuarij pondere pensans S. Bernardus: *Ex consideratione remedij* (inquit) *Serm. 1. in periculi mei affimo quantitatem.* Et postea: *Agnosce, homo, Nat. quàm gravia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari.*

Isai. 53.

Secundò: Perpende, peccata tua, quibus DEUM audes toties & tam graviter offendere, esse instar totidem flagrorum, in innocentes Redemptoris humeros crudeliter ac confertim ingruentium. Itaq; cum tibi diabolus peccati objectat illecebram, & propè est forsàn ut prolabaris; recurrat animò Christi vulnerati & flagellis concisi tristiciæ; & perinde tecum nunc agi, atque si is tuus & DEI hostis, flagellum tibi in manus offerat, quo jam oppidò convulneratum ac quasi fatifcentem Salvatorem novis oneribus conficiasq; vulneribus: ut is gemebundus dicat ad Patrem.

Quoniam quem tu percussisti persecuti sunt, & super dolorem, vulnerum meorum addiderunt. Aut ipsum sanè afflictissimū

Psal. 68.

JESUM imaginare, tibi quodammodo dolenter permittentem, ut sese potiùs (si ita fert animus) iteratis flagris, aut conduplicatis ictibus impetas. Sibi enim quocunq; vulnere acerbiorẽ esse Divinitatis offensam; ut qui huic delendæ atque avertendæ, isti se laniens ac carnificinæ subjecerit. Ita nos quidem quasi per lusum peccata committimus, sed illis DEUM ac Dominum nostrum nimis quàm seriò flagellamus; secundùm quod dixit S. Augustinus: *Multiplicant flagella Domino DEO suo, & nesciunt.*

Tr. 10. in Io-ann.

Tertiò: Insuper hoc loco pondera: benignissimum Salvatorem, crudelissimam istam atque universalem membrorum suorum lacerationem, præcipuâ quadam ratione

M m m

ideo

ideo subijisse; ut pro illicitis atque obscœnis voluptatibus, quibus corpus suum plerique incestant ac commaculant, purissimæ carnis suæ supplicij paternæ justitiæ satisfaceret, & ulcerosam carnem nostram livore suo sanaret. Proin eâ causâ omnem nos libidinem valde averfari atque abominari convenit: ut pro ipsa quoque Dominicæ carnis reverentia, nos ipsos pudicè ac verecundè habeamus; neq; (ut paulò superius indicatum est) innocentissimi fratris nostri immaculatam tunicam in sanguine hædi intingamus, foetidissima, inquam, turpitudinum nostrarum sanie, & tanquã tabido cruore infectam (quantũ in nobis est) dehonestemus.

Quartò: Addo etiam illos specialiter flagellis cadere Redemptorem, qui offensas offensis cumulantes, in eodem luto defixi hærent, corroboratâ jam consuetudine peccandi.

Isai. 128.

Supra dorsum meum, inquit, fabricaverunt peccatores, prolongaverunt iniquitatem suam. Quid enim est, supra Salvatoris dorsum fabricare, nisi peccatorum crebris ac repetitis ictibus, uti fabri incudem solent, illud tundere? aut quid iniquitatem suam prolongare, nisi peccandi finem nullum facere? Quod aliâ phrasi exprimit alter Propheta, dicens

Isai. 5.

Ve, qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis, &c.

Quintò: Quod propius ad imitationem pertinet, illud tecum considera: Si DEI Filius ut aliena peccata dilueret, tot flagellis à Patre subditus est: quid te aut facere, aut pati oporteat pro tuis. Nam istinc scelerum tuorum gravitatem, hinc innocentis Agni illorum gratiâ afflictionem atque attritionem contemplan, nonne justo odio adversus te ipsum commoveri & inflammari deberes, & contra temetipsum insurgere, & in temet sanctè favire; quò aliquã saltem ratione Salvatori pro te vulnerato satisfaceres, & amorem tuum, flagella flagellis redderes, & tuum Rei sanguinem, eum innocentis Redemptoris sanguine misceres?

AL

At si ad hos ausus nondum tibi sufficit animus; exhibe te saltem promptum atque submissum ad omnia, quæ divina tibi providentia imposuerit, dicens & tu cum Propheta Regio: *Quoniam ego in flagella paratus sum, & dolor meus* (id est, peccata mea, quæ mihi sunt doloris causa) *in conspectu meo semper.* Aut illud paulò animosius, ex ejusdem Prophetæ imitatione usurpans: *Ego sum qui peccavi, ego iniquè egi: iste Agnus quid fecit? Tertatur, obsecro, manus tua contra me.*

Psal. 37.

2. Reg. 24.

Ad hæc, afflictiones omnes, sive extrinsecus immittas, sive à te ipso voluntariè susceptas, cum Christi flagellis velut in fasciculum colliga, easq; conjunctim offer æterno Patri, saltem Filij meritis & confortione placituras. Itidémq; consuesce in cunctis adversis eidem gratias agere, pro benevolentia, quâ te participem facit flagellorum Unigeniti; & ingenuè agnosce, semper nimis clementer & indulgenter tecum agi, neque te tractari pro meritis; ut tibi propriè assumere possis, quod in libro Job dicitur: *Peccavi, & verè deliqui, & ut eram dignus non recepi.*

Job 33.

§. 3.

Opportunum homini religioso documentum.

DEmum, ut in gratiam hominum Religiosorum istud extremum adijciam: opportunè, ut ego arbitror, atque ad leniendas molestias severioris vitæ utiliter faciet homo Religiosus; si se, ratione suscepti status, fingat ad columnam alligatum cum Christo, & ad flagella atque verbera (undelibet ingruant) expositum. Neq; enim aliud esse Religiosum, quàm hominem in primis despoliatum nudatumq; rebus omnibus hujus sæculi; tum professionis votorumq; vinculis eum Christo, & cum Christo tanquam ad columnam obstrictum; postremò assiduæ mortificationi, & quotidianis religiosi Status incommodis, velut crebris flagellorum ictibus

M m m z

sup

suppositum atq; subjectum. Id enim hæc efficit persuasio; ut quæcunque sibi, sive ex legum suarum præscripto, sive de superiorum voluntate, duriora provenient, æquiore animo, & sine voce cum Christo perferat; non immemor, quando religioni obligatus est, sese sponte suâ universæ illi flagellorum grandini, ex Christi amore atque exemplo, supponisse; neque mirum jam esse debere, si ictus crebriores in se depluant, & propter Deum mortificetur totâ die, æstimatus cum Christo sicut ovis occisionis.

L. 2. vit. c. 19.

Ita se animo comparaverat noster B. Aloysius; quem dicere solitum accepimus: *Esse se ferrum incurvum, atque ad Religionem venisse, ut severioris disciplina exercitijs, perinde ac malleo, tunderetur & corrigeretur.* Quæ cogitatio mentem revocat, quod de ipso Christo in hæc verba ait.

Serm. 2. de Can. Dom.

quodam loco S. Bernardus: *Qui tanquam jugulatori suo deludens (nimirum ut ovis mitissima) se ipsum non relinens exposuit, & nudum corpus quasi incudem malleatorum ictibus patienter explicuit.*

Isai. 32.

Profectò qui ita persuasus religiosum statum capessiverit, eademq; animi comparatione in eo pervixerit; *Sedebit* (ut Scriptura loquitur) *in pulchritudine pacis, & in requie opulenta;* hoc est, animi pace perfruetur suavissimâ, divinisq; delicijs affluet, & magnis meritis Deiq; donis ditabitur. Quemadmodum qui contrâ affectus sit, & non nisi mollia in Religione sibi proposuerit; is dolorem sibi super dolorem adjiciet: quando & coelestibus destituetur solatijs, neque sic flagella aut cruces effugiet, quas ipso renisu aggravabit, exacerbabitq; impatientiâ, fietq; alijs ac sibiimet ipsi gravis: quia, ut ille ait: *Vincenti datur manna, & tor-*

L. 3. de imit. Christi c. 35.

penti relinquitur multa miseria.